

Prolog

Byla chytrá volba ho následovat? Nebyl jsem si tím vůbec jistý. Ale já už jsem přeci dávno neměl na výběr. Jemu se jednoduše nedalo oponovat. Ten chlap pouze přikazoval. Naháněl mi vysloveně strach. Aby taky ne. Neuběhlo ani dvacet minut od chvíle, co mě málem nechal zabít.

Přesto jsem s ním šel do hospody. Do té doby, než jsme byli mezi lidmi, bylo vše pod kontrolou. Ale pan Lambert byl někdo víc než obyčejný pocestný, na kterého jsem narazil. Věděl jsem to od chvíle, kdy jsem ho spatřil. A dokonce i dávno před tím. Ale řekněme si na rovinu, kdy já jsem měl něco pod kontrolou? Za poslední měsíc to nebyla nejspíš ani celá minuta. A ani teď tomu nebylo jinak. Zejména poté, co pan Lambert vcelku nevybíravě vykázal všechny ze Švejka. Hosté z obavy z něj ani nedopili své drinky a urychleně opustili hospodu. Nakonec poslal domu i barmanku, jež byla očividně jeho podřízenou.

Jak se říká... Zvědavost zabila kočku. A já jsem nyní měl velice nepříjemný pocit, že jsem ta kočka. Ten chlap mě zavedl do hospody, jejíž byl majitel. Kdo ale ve skutečnosti je ten takzvaný pan Lambert, a čím dalším mě ještě dokáže zaskočit?

"To je Vaše hospoda?" zeptal jsem se trochu nervózně, jakmile za sebou barmanka zavřela dveře a my jsme zůstali v jeho krčmě osamoceni.

"Jo. Jedna z mnoha," odvětil, aniž by mi věnoval pozornost, zatímco si šel za bar natočit další pivo.

"Děláte do pohostinství?" pokračoval jsem v nervózní konverzaci a pomalu jsem se za ním šoural.

"Dělám do alkoholu. Ale od toho jsem si tě sem nepozval, abys mě tu zpovídal," dal mi pan Lambert jasně najevo, že on je tu tím, kdo bude určovat směr, kudy povede naše konverzace. Jeho tón nenabízel žádný prostor pro nesouhlas.

A v ten moment, jsem si konečně připustil, že ode mě byla velká blbost myslet si, že si jen tak můžu vkráčet kamkoliv a čelit věcem, na které ještě nejsem připravený. Ne. Opravdu nejsem. Posledních několik dní mi názorně ukázalo, že jsou věci mezi nebem a zemí, na které rozhodně nestačím. Můžu být rád, že dnes vůbec stojím celý na tomto místě. A proto jsem se také po dlouhé době konečně rozhodl pro jediné správné řešení. *Kašlu na pana Lamberta. Kašlu na další nepříjemné dobrodružství. Už toho bylo dost. Půjdu domů. Možná se někdy vrátím. Ale teď už chci jen klid.*

A tak, jakmile se naskytla první příležitost a pan Lambert se otočil zády, hledajíc nějaký další alkohol, zbaběle jsem vystřelil ke dveřím. Srdce se mi z náhlého napětí divoce rozbušilo, ale věděl jsem, že dělám dobře.

Pan Lambert se mnou však nesouhlasil.

Téměř jsem to ani nezaregistroval, když mi kolem hlavy prosvíštel projektíl. Má ruka už kliku uchopit nestihla.

Leknutím prudce ucukla, když se do dřevěných dveří, pouhých pár centimetrů od ní, zarazil dlouhý nůž. V šoku jsem dobrou chvíli pozoroval vibrující rukojeť nože, jehož ostří bylo zabodnuté hluboko do masivních dveří, než jsem konečně našel odvahu se otočit.

Pan Lambert, zapřený předloktím o bar, na mě rozhořčeně hleděl a kroutil nesouhlasně hlavou.

"Posad' se," přikázal mi. Znovu se chopil püllitru a dotočil pivo.

Potichu jsem si sedl ke stolu a zaraženě jsem čekal, co se bude dít

Pan Lambert přistoupil, položil dvě piva na stůl a přisedl si naproti.

"Řekneš mi vše. A když říkám vše, myslím tím naprosto vše. Převyprávíš mi tu, co přesně jsi dělal, s kým jsi se setkal a co jste probírali. A to alespoň dva týdny před onou Událostí. Poté budeš pokračovat, jak to probíhalo, než jsi mě dokázal vypátrat. Nevynecháš jedinou osobu. Jedinou sebemenší událost. Rozumíš?"

"Rozumím," připustil jsme odevzdaně. "Ale tak to si nalejte něco tvrdšího. Z toho, co Vám vyličím se Vám nejspíš zatočí hlava."

"Neměj obavy. Budu se prolejšvat průběžně," ujistil mě pan Lambert.

"A opravdu musím zmínit i všechny své kamarády? Akorát se v nich budete ztrácet a pochybuju, že s tím mají něco společného," namítal jsem.

"To nech na mně," utnul mou skepsi.

"Nakonec proč ne," souhlasil jsem. "Jsme sice taková parta dementů, ale alespoň se pobavíte."

Ještě před tím, než jsem se pustil do vyprávění, pokusil jsem se já vytáhnout nějaké informace z něj. "A než začnu... Mohl byste mi pane Lamberte na oplátku prozradit i Vy něco o sobě?"

"Nemohl."

"Prosím. Buďte trochu férový. Já Vám vyjevím vše, tak mi alespoň povězte, jak je možné, že jsem Vás našel? Musíte být někdo opravdu mocný."

Pan Lambert vzdychl. Ani se nesnažil nijak zakrýt, jak ho mé věčné otázky otravují. Nakonec se přeci jenom uvolil k odpovědi. "Ano, jsem mocný. A teď už začni." Roztrpčeně jsem pozvedl ruce a zas je nechal zklamaně padnou zpět. "Pane Lamberte. Já také potřebuji nějaké odpovědi. Nic mi nedává smysl. Nevím, co se to se mnou děje. Je to šílený cirkus, čím jsem prošel. Upřímně už pochybuju nad svou přičetností. Já jsem Vás oslovil proto, abyste mi hodil lano. Upřímně, dost při tom riskuju, ale potřebuju nějaké vysvětlení. Jinak se z toho opravdu akorát zblázním. Řekněte mi, prosím, kdo vlastně jste?"

Pan Lambert mi hleděl přímo do očí a tiše si mě prohlížel. "Seš otravný, víš to?"

"To už asi nezměním," připustil jsem.

Pan Lambert se zvedl a mlčky došel k baru, kde si vzal flašku připraveného burbonu. Poté pomalu zamířil k oknu, a jako by přitom celou dobu přemýšlel, co mi o sobě chce vyzradit. Zahleděl se na noční město, dlouze nasál medově barvitý mok, a nakonec konečně přerušil ticho.

"Ano, jsem mocný. Pravděpodobně jsi nikoho mocnějšího ve svém životě ještě nepotkal. Nejde zde vůbec o majetek, který ani nepočítám. Ale o sféru vlivu.

A tak, abych ukojil ty tvé tužby po poznání, tak ti můžu vyzradit, že tento region ve střední Evropě spadá pod tu mou sféru vlivu. Ano. Dalo by se říct, že jsem opravdu mocný," vyjevil mi pan Lambert. Nechal svá slova plout vzduchem a než pokračoval, znovu polkl několik loků své pálenky. "Říkají mi Král ve stínu," zakončil svoji řeč.

Vytreštěně jsem na něj zíral.

"Tak a teď už začni vyprávět," přikázal mi, pozorujíc přitom rušnou noc za oknem. "A Nemesis je pak tedy Královnou ve stínu?" vytanulo mi na mysl náhlé spojení, které jsem přesně ani netušil, odkud se vzalo.

"Tak nějak," připustil váhavě pan Lambert. V tíživých myšlenkách se mu však vyjevilo daleko výstižnější přirovnání.

Nemesis

To jméno v něm evokovalo jedině. Konec letitého smíru. Počátek soumraku. Blížící se zkázu.

Nemesis popravdě už nebyla Královnou ve stínu. Ona povstala v císařovnu, co se právě rozhodla ze stínu vystoupit.